

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **ADMIRAL GLOBAL BETTING a. s.**, se sídlem Komořany 146, zastoupen Mgr. Hanou Zahálkovou, advokátkou se sídlem Příkop 4, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, proti rozhodnutí ministra financí ze dne 30. 9. 2015, č. j. MF-152/2015/34-14/2901-RK, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2017, č. j. 3 Af 52/2015 - 44,

takto:

I. Kasační stížnost se **zamítá**.

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozsudek městského soudu

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 4. 2015, č. j. MF-152/2015/34-10, zrušil:
– své rozhodnutí ze dne 26. 1. 2011, č. j. 34/118770/2010, v části týkající se povolení k provozování hazardní hry dle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „loterní zákon“), centrálního loterního systému INTERACTIVE VIDEO LOTTERY SYSTÉM MAGIC LOTTO na adrese Dukelských hrdinů 65, Rakovník;

– své rozhodnutí ze dne 27. 11. 2008, č. j. 34/89831/2008, v části týkající se povolení k provozování hazardní hry dle § 50 odst. 3 loterního zákona prostřednictvím centrálního loterního systému MAGIC LOTTO na adrese Luženská 2721, Rakovník (dále jen souhrnně „loterní povolení“).

[2] Žalovaný v odůvodnění uvedl, že loterní povolení zrušil z důvodu jejich rozporu s obecně závaznou vyhláškou města Rakovníka č. 9/2011, o regulaci provozování sázkových her, loterií a jiných podobných her (dále též „loterní vyhláška“). Přitom vycházel z četné judikatury Ústavního soudu. Ministr financí se ztotožnil se závěry žalovaného a rozklad podaný žalobcem jako nedůvodný v záhlaví popsaným rozhodnutím zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí ministra financí brojil žalobce žalobou u Městského soudu v Praze, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[4] Městský soud konstatoval, že není zjevné, jak by mělo souviset se zrušenými loterními povoleními žalobcem odkazované rozhodnutí ze dne 31. 12. 2007, č. j. 34/26452/2007, ve vztahu ke kterému měl žalovaný úkonem ze dne 4. 6. 2012, č. j. MF-48799/2012/34, zahájit další řízení. Řízení o žalobě je ovládáno zásadou dispoziční - pokud se žalobce domníval, že nějakým řízením byla pro nyní posuzovanou věc založena překážka *litispendence, rei iudicatae* nebo že došlo k porušení zásady *ne bis in idem*, bylo na něm, aby deklarované skutečnosti před soudem i prokázal. Žalobcova tvrzení dle městského soudu nenasvědčují existenci uvedených procesních překážek.

[5] Ve vztahu k námitce nemožnosti aplikace § 43 odst. 1 loterního zákona z důvodu nepřípustné pravé retroaktivity odkázal městský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2015, č. j. 6 As 285/2014 - 32, č. 3194/2015 Sb. NSS, který se této otázce obsáhle věnoval. Vyplývá z něj, že povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry vydané dle § 50 odst. 3 loterijního zákona lze zrušit dle § 43 odst. 1 téhož zákona nejen pro okolnosti skutkové povahy, ale též pro okolnosti rázu právního. Těmi může být i vydání obecně závazné vyhlášky, jež v místě, kde byl povolen provoz hracího přístroje, provozování loterií a jiných podobných her zakazuje. Městský soud shrnul, že obecně závazné vyhlášky města Rakovníka nemají účinky pravé retroaktivity (tj. neovlivňují vydaná loterijní povolení s účinky do minulosti), nepravá retroaktivita je pak v právu obecně přípustná.

[6] K námitce, že loterní vyhláška nemohla být vydána podle § 50 odst. 4 loterního zákona, neboť v případě zákona č. 300/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 300/2011 Sb.“) nebyl dodržen notifikační proces, městský soud odkázal na rozsudek ze dne 22. 7. 2015, č. j. 10 As 62/2015 – 170, a navazující judikaturu, ze které vyplývá, že otázka notifikace zákona č. 300/2011 Sb. není relevantní, protože i v případě, kdy by nebyl tento zákon vynutitelný, by loterijní vyhláška města Rakovníka obstála na základě § 10 písm. a) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení).

[7] Městský soud neshledal, že by město Rakovník v čl. 1 loterní vyhlášky překročilo své pravomoci, tedy jednalo *ultra vires*, pokud zakázalo provoz vybraných hazardních her na celém území města. K námitce možné diskriminační povahy uvedené vyhlášky městský soud

konstatoval, že právní úprava by byla diskriminační, pokud by pro různé subjekty ve stejných situacích zakládala odlišná práva a povinnosti (přímá diskriminace), nebo by na základě zdánlivě neutrálních ustanovení určité subjekty znevýhodňovala bez zdůvodnění legitimním cílem, přičemž prostředky k jeho dosažení by nebyly přiměřené a nezbytné (nepřímá diskriminace). Posuzovaný čl. 1 loterní vyhlášky zakazuje provoz hracích přístrojů na celém území města Rakovníka. Městský soud neshledal, že by posuzovaná úprava zakládala jakoukoli diskriminaci. Pokud žalobce spatřuje diskriminační účinky loterijní vyhlášky v tom, že nezamezuje přístup k hazardním hrám prostřednictvím internetu, je taková námitka zcela nepřípadná. Bezprostřední ohrožení veřejného pořádku související s internetovým hazardem je značně nižší. Městský soud poukázal na skutečnost, že účelem práva je regulovat regulovatelné. Přístup k internetu, respektive k určitému obsahu umístěnému na síti, takříkajíc „z domova“ by žádná obec nebyla schopna reálně regulovat a nebyla by s to prosadit zákaz hraní hazardních her prostřednictvím internetu na svém území.

[8] Dle městského soudu žalobce z jím citované judikatury Ústavního soudu vyvozuje nesprávné závěry. Zrušená loterní povolení byla vydána v roce 2008 a 2011, kdy již obce disponovaly pravomocí prostřednictvím obecně závazných vyhlášek vybrané hazardní hry omezit či zcela vyloučit. Žalobce si proto mohl a měl být vědom, že jeho podnikatelský záměr byl omezen vůlí Zastupitelstva města Rakovníka, jež mohlo provozování určité loterie na území města kdykoli podřídit regulaci. Žalobci tak nemohlo vzniknout jakékoli legitimní očekávání, že provozování loterií nebude moci město Rakovník regulovat. Závěrem městský soud odkázal na rozsudek ze dne 22. 7. 2015, č. j. 10 As 62/2015 - 170, v němž Nejvyšší správní soud dospěl v typově podobném případu k závěru, že unijní právo není aplikovatelné na čistě vnitrostátní situace podnikání v oblasti provozování výherních hracích přístrojů. Proto ani základní zásady unijního práva nejsou aplikovatelné na rozhodování správních orgánů podle § 43 loterního zákona.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[9] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[10] Dle stěžovatele se soud věcně nevypořádal se všemi tvrzeními a námitkami uvedenými v žalobě.

[11] Podle § 43 odst. 1 loterního zákona *orgán, který loterii nebo jinou podobnou hru povolil, zruší povolení, jestliže nastanou nebo dodatečně vyjdou najevo okolnosti, pro které by nebylo možné loterii nebo jinou podobnou hru povolit, nebo se ukáže dodatečně, že údaje, na jejichž podkladě bylo povolení vydáno, jsou klamné.* Mimo jakoukoliv pochybnost musí dle stěžovatele nastat (dodatečně vyjít najevo) okolnosti, tzn. minimálně dvě a více. Stejně tak i (klamné) údaje musí být minimálně dva. Opačné tvrzení by znamenalo, že jednotné číslo v sobě zahrnuje číslo množné. Dle selského rozumu však naopak množné číslo zahrnuje číslo jednotné. Pokud to zákonodárce zamýšlel jinak, měl to tak v loterním zákonu explicitně uvést.

[12] Nelze bez dalšího přijmout tvrzení, že povolující orgán musí bez dalšího zahájit správní řízení, pokud se povolení dostane do kolize s obecně závaznou vyhláškou. Pokud správní orgán dojde k závěru, že došlo pouze k přijetí obecně závazné vyhlášky, nemůže správní řízení vyústit

ve zrušení povolení. Opačná praxe správních orgánů se neslučuje s ústavně danými principy, které jsou obsaženy např. v čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

[13] Okolností dle § 43 odst. 1 loterního zákona je nutno rozumět skutečnost, která byla v době správního řízení o žádosti známa, ale byla opomenuta, případně zatajena. Nemůže jít jen o jedinou skutečnost spočívající ve vydání obecně závazné vyhlášky. Vydání předmětné obecně závazné vyhlášky nepředcházelo jakékoliv upozornění ze strany obce, že by např. docházelo k narušování veřejného pořádku v příčinné souvislosti s provozem loterií a jiných podobných her.

[14] Městský soud se podle stěžovatele nevypořádal ani se žalobním tvrzením, že dotčená obecně závazná vyhláška neměří všem stejným metrem. Tato vyhláška nedopadá na loterie provozované prostřednictvím internetu, což znamená, že nemá obecnou závaznost. Tím se stává výrazně diskriminační a ve svém důsledku i neplatnou.

[15] Stěžovatel navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[16] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil s napadeným rozsudkem. Dle žalovaného není napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[17] Žalovaný postupoval podle § 43 odst. 1 loterního zákona, který dovoluje posuzovat nastalé a dodatečně najevo vyšlé okolnosti, pro které nebylo možné loterii povolit, tj. dovoluje jít zpětně i do doby vydání rozhodnutí. Z judikatury vyplývá, že ve vztahu k povolením vydaným v minulosti byla přiřčena priorita zájmu obcí na ochraně jejich veřejného pořádku před legitimním očekáváním provozovatelů. Provozovatelé si musí být vědomi existence § 43 loterního zákona, tedy skutečnosti, že mohou být v podstatě kdykoli, nastanou-li v průběhu platnosti povolení okolnosti vylučující provoz zařízení, tohoto povolení zbaveni (nález Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10). Žalovaný považuje za ryze účelové tvrzení, že okolnosti podle § 43 odst. 1 loterního zákona musejí být dvě či více.

[18] Článek 26 odst. 2 Listiny základních práv a svobod může stanovit podmínky a omezení pro výkon určitých povolání nebo činností. Tímto zákonem je v daném případě § 50 odst. 4 loterního zákona. Zrušením dotčených povolení dochází k uplatnění ústavního práva obcí na samosprávu.

[19] Žalovanému nepřísluší posuzovat nezákonnost či nepředvídatelnost obecně závazných vyhlášek obcí. Tento dozor vykonává Ministerstvo vnitra, které je oprávněno podat návrh Ústavnímu soudu na jejich zrušení. Do okamžiku případného zrušení je žalovaný povinen obecně závaznou vyhlášku aplikovat. Z tohoto důvodu není relevantní ani argument týkající se diskriminační povahy předmětné vyhlášky. Žalovaný v předmětné věci aplikoval princip proporcionality, a to ve vztahu práva obcí na samosprávu na straně jedné a práva podnikat na straně druhé, přičemž právo podnikat je zde oslabeno právě s ohledem na § 43 odst. 1 loterního zákona.

[20] Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení kasační stížnosti

[21] Soud se nejprve zabýval formálními náležitostmi kasační stížnosti a dospěl k závěru, že je přípustná. Po věcném posouzení kasační stížnosti dospěl soud k závěru, že není důvodná.

[22] Stěžovatel namítal nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu, která měla spočívat v nevypořádání stěžovatelových žalobních námitek. K otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí se opakovaně vyjadřuje judikatura jak Ústavního, tak i Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 12. 12. 2012, č. j. 9 As 89/2011 – 32, a tam citovaná rozhodnutí). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. To prakticky znamená např. situaci, kdy by se krajský soud nevypořádal vůbec či alespoň dostatečně s uplatněnými žalobními body, neprovedl by navržené důkazy a ani by řádně nevyložil, proč tak neučinil (tzv. opomenutý důkaz), z rozhodnutí by nebyly seznatelné jeho nosné důvody anebo by tyto důvody neměly oporu v provedeném skutkovém zjištění. Povinností soudu je stranám sporu ozřejmit, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a k jakým závěrům na ně navazujícím dospěl. Tyto úvahy pak musí mít odraz v odůvodnění rozhodnutí, neboť jen prostřednictvím odůvodnění rozhodnutí lze dovodit, z jakého skutkového stavu soud vycházel, jak jej v daných souvislostech uvážil, jaké právní předpisy aplikoval a k jakému konečnému rozhodnutí tímto způsobem dospěl.

[23] Nejvyšší správní soud nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu neshledal.

[24] Městský soud měl opomenout stěžovatelovo tvrzení, že následné vydání obecně závazné vyhlášky nemůže být okolností, pro kterou by mohl správní orgán zrušit dříve vydané povolení k provozování loterie; nevypořádán měl zůstat i argument stěžovatele, že zákon hovoří o „okolnostech, které nastanou“, v množném čísle, což znamená, že takové okolnosti musí být nejméně dvě; takový počet okolností v daném případě nenastal.

[25] Uvedená námitka není důvodná, neboť městský soud zmíněné argumenty stěžovatele vypořádal. V odůvodnění rozsudku vycházel z § 43 odst. 1 loterního zákona, podle kterého orgán, který loterii nebo jinou podobnou hru povolil, zruší povolení, jestliže nastanou nebo dodatečně vyjdou najevo okolnosti, pro které by nebylo možné loterii nebo jinou podobnou hru povolit, nebo se dodatečně ukáže, že údaje, na jejichž podkladě bylo povolení vydáno, jsou klamné. V rámci posouzení zákonnosti postupu správních orgánů městský soud uzavřel, že vydání loterní vyhlášky, kterou bylo mimo jiné zakázáno provozování výherních hracích přístrojů na celém území města Rakovníka, je okolností právního rázu, na základě které lze zrušit dle § 43 odst. 1 loterního zákona povolení k provozování loterie či jiné podobné hry. Městský soud přitom vzal v potaz i skutečnost, že povolení k provozu výherních hracích přístrojů bylo vydáno před nabytím účinnosti loterní vyhlášky. V této souvislosti soud argumentoval i judikaturou; upozornil konkrétně na rozsudek ze dne 24. 2. 2015, č. j. 6 As 285/2014 – 32, č. 3194/2015 Sb. NSS, z nějž vyplývá, že *„postup správních orgánů byl naprosto legální, když ust. § 43 odst. 1 zákona o loteriích umožňuje správnímu orgánu zahájit řízení podle tohoto ustanovení zejména v případě, kdy se povolení k provozu výherního hracího přístroje dostane do kolize s obecně závaznou vyhláškou.“*

[26] Z hodnocení městského soudu je jasně zřetelné, že okolností ve smyslu § 43 odst. 1 loterního zákona je podle soudu loterní vyhláška; stěžovatel nemá pravdu, jestliže uvádí, že k této

otázce „neuvedl nic“. Aniž by to městský soud výslovně uvedl, je z jeho rozhodnutí rovněž zřejmé, že i pouze jedna okolnost, a to existence obecně závazné vyhlášky, postačila, aby byl správní orgán oprávněn zrušit povolení k provozu výherních hracích přístrojů, které se s vyhláškou dostalo do kolize. Městský soud tedy nepřisvědčil výkladu stěžovatele, podle kterého zákon požaduje, aby nastalé okolnosti ve smyslu § 43 odst. 1 loterního zákona byly minimálně dvě.

[27] Tento závěr městského soudu je správný; výklad stěžovatele, podle něhož použití množného čísla „okolnosti“ znamená, že „*takových okolností musí být minimálně dvě a více*“, je neopodstatněný a neodpovídá smyslu zmíněného ustanovení, jehož účelem je poskytnout správním orgánům nástroj k případnému zrušení vydaných povolení a podmínka existence více než jedné „okolnosti“, pro kterou by nebylo možné loterii povolit, by byla bez logického opodstatnění omezující. Obdobně je třeba nahlížet i na další část § 43 odst. 1 loterního zákona, kde je užita formulace „*… nebo se ukáže dodatečně, že údaje, na jejichž podkladě bylo povolení vydáno, jsou klamné…*“. Ani v tomto případě použití možného čísla „*údaje*“ neznamená, že takové „klamné údaje“ musí být minimálně dva a více, neboť nepochybně i jeden klamný údaj by správní orgán opravňoval k postupu podle § 43 odst. 1 loterního zákona (srov. rozsudek ze dne 14. 7. 2016, č. j. 5 As 199/2015 – 44).

[28] K podrobnému výkladu pojmu „okolnosti“ lze pro úplnost odkázat na shora citované rozhodnutí ze dne 24. 2. 2015, č. j. 6 As 285/2014 – 32 (č. 3194/2015 Sb. NSS), ve kterém se soud sice nezabýval otázkou nezbytného počtu „okolností“, ale z jeho výkladu podmínka existence více než jedné „okolnosti“ ve smyslu § 43 odst. 1 loterního zákona rovněž nevyplývá. Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí mj. uvedl: „*Takto širokému chápání pojmu „okolnosti“ použitého v ustanovení § 43 odst. 1 loterního zákona nasvědčuje i výše citovaná judikatura Ústavního soudu. Ve zmíněných nálezech sp. zn. Pl. ÚS 29/10, Pl. ÚS 56/10, Pl. ÚS 22/11, IV. ÚS 2315/12, III. ÚS 2336/12 i II. ÚS 2335/12 hovoří Ústavní soud o tom, že Ministerstvo financí je povinno zahájit řízení podle § 43 odst. 1 loterního zákona v případě, že se povolení k provozu interaktivního videoloterního terminálu na určitém místě dostane do kolize s obecně závaznou vyhláškou. Existence obecně závazné vyhlášky, ať již dříve či následně vydané, však také představuje okolnost rázu spíše právního, než skutkového. I Ústavní soud tedy chápe pravomoc Ministerstva financí vyplývající z § 43 odst. 1 loterního zákona tak, že je založena velmi široce a není podmíněna výhradně jen novými či dodatečně učiněnými skutkovými zjištěními.*“

[29] Stěžovatel dále namítal, že se soud nevypořádal s námitkou diskriminačního charakteru dotčené obecně závazné vyhlášky. Ani tato námitka není důvodná.

[30] Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, městský soud se uvedenou námitkou zabýval (s. 6 – 7 napadeného rozsudku, čl. 4 *Loterijní vyhláška*). Konstatoval, že obecně závaznou vyhláškou bylo na celém území obce Rakovník zakázáno provozování vybraných hazardních her [sázkových her podle § 2 písm. e), g), i), l), m), a n) loterního zákona; loterií a jiných podobných her podle § 2 písm. j) loterního zákona a loterií a jiných podobných her podle § 50 odst. 3 loterního zákona]. Městský soud dále uvedl, že „*právní úprava by byla diskriminační, pokud by pro různé subjekty ve stejných situacích zakládala odlišná práva a povinnosti (přímá diskriminace), nebo by na základě zdánlivě neutrálních ustanovení určité subjekty znevýhodňovala bez zdůvodnění legitimním cílem, přičemž prostředky k jeho dosažení by nebyly přiměřené a nezbytné (nepřímá diskriminace). Posuzovaný čl. 1 loterijní vyhlášky zakazuje provoz hracích přístrojů na celém území města*

Rakovníka.“ Městský soud neshledal, že by posuzovaná úprava zakládala jakoukoli diskriminaci; dle něj „*podmínky pro provoz hracích přístrojů jsou stanoveny na území uvedeného města ve vztahu ke všem subjektům stejně. Zároveň loterijní vyhláška sleduje legitimní cíl a je vhodným prostředkem k odstínění patologických následků provozování vybraného hazardu, což vylučuje i úvahy o nepřímé diskriminaci*“.

[31] S těmito závěry Nejvyšší správní soud plně souhlasí, pokládá je za dostatečné a ztotožňuje se s městským soudem, který předmětnou vyhlášku neshledal diskriminační.

[32] Podle § 50 odst. 4 loterního zákona, ve znění zákona č. 300/2011 Sb., obec může stanovit obecně závaznou vyhláškou, že sázkové hry podle § 2 písm. e), g), i), l), m) a n) a loterie a jiné podobné hry podle § 2 písm. j) a § 50 odst. 3 mohou být provozovány pouze na místech a v čase touto vyhláškou určených, nebo stanovit, na kterých místech a v jakém čase je v obci provozování uvedených loterií a jiných podobných her zakázáno, nebo úplně zakázat provozování uvedených loterií a jiných podobných her na celém území obce.

[33] Ze znění dotčené obecně závazné vyhlášky plyne, že město Rakovník jejím přijetím využilo maximálně svou zákonnou pravomoc a rozhodlo o úplném zákazu provozu loterií a jiných podobných her na svém území, a to bez výjimek. Takové opatření je plně v mezích zákona a žádný subjekt neznevýhodňuje oproti subjektům jiným. Ke znevýhodnění určitých subjektů by naopak mohlo hypoteticky dojít v případě, pokud by se obec rozhodla provoz loterií na svém území toliko omezit např. stanovením určitých lokalit, kde je provoz loterií povolen, nebo zákazem určitého typu loterií či hry. Obec přistoupila k plošnému zákazu, jenž dopadá bez výjimek na všechny potencionální provozovatele a v rámci své zákonné pravomoci vydat obecně závaznou vyhlášku regulující provoz loterií na území obce dostála své povinnosti chránit princip rovnosti.

[34] Spojuje-li stěžovatel diskriminační charakter loterní vyhlášky se skutečností, že nereguluje sázkové hry, kterých se lze účastnit prostřednictvím internetu z domova či z mobilního zařízení, lze jen přisvědčit městskému soudu, že není možné, aby obecně závazná vyhláška zakazovala internetové sázení uskutečňované prostředním mobilních zařízení typu telefon, tablet, osobní počítač apod. V prvé řadě je nutno zmínit, že sázkové hry, které lze regulovat obecně závaznou vyhláškou stanoví § 50 odst. 4 loterního zákona, přičemž jde o výčet taxativní; tedy obec nemá pravomoc zákaz provozování hazardních her zde neuvedených. Nadto charakteristikou sázení přes internet je jeho místní neomezenost, tj. internet je dostupný na jakémkoli místě, a není tak myslitelný jeho zákaz v rámci vymezeného území města. Takový zákaz by bylo nemožné provést ani z hlediska technického. Internetové hazardní hry vykazují takové množství specifik, že je nelze stavět naroveň hazardním hrám uvedeným v § 50 odst. 4 loterního zákona, a vyvozovat tedy diskriminační charakter vyhlášky, která internetové hry nereguluje.

[35] Otázka regulace internetových her musí být řešena na úrovni celostátní, tedy zákonem. Ostatně o této skutečnosti svědčí též znění zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, který s účinností od 1. 1. 2017 nahradil loterní zákon. Zákon o hazardních hrách se regulaci internetových hazardních her podrobně věnuje (srov. zejména § 73 až § 84 cit. zákona), a to včetně opatření, která mají zabránit osobám mladším 18 let účastnit se těchto her.

[36] Spekulace stěžovatele o nevymahatelnosti vyhlášky ve vztahu k osobám sázejícím přes internet na lavičce na území města Rakovníka jsou z tohoto pohledu tedy irelevantní. Shodně s městským soudem lze konstatovat, že předmětná loterní vyhláška není diskriminační a měří všem adresátům stejným metrem. Ani tato námitka tedy není důvodná.

[37] Lze tedy uzavřít, že městský soud v odůvodnění rozsudku věcně vypořádal všechny uplatněné žalobní námitky, a rozhodnutí tudíž vadnou nepřezkoumatelnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. netrpí. Městský soud se námitkami stěžovatele podrobně zabýval, v odůvodnění srozumitelně uvedl, na základě jakých úvah k jednotlivým závěrům dospěl, přičemž Nejvyšší správní soud se se závěry městského soudu plně ztotožňuje a považuje je za věcně správné.

IV. Závěr a náklady řízení

[38] Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl jako nedůvodnou.

[39] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady přesahující obvyklou administrativní činnost nevznikly, proto mu zdejší soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu